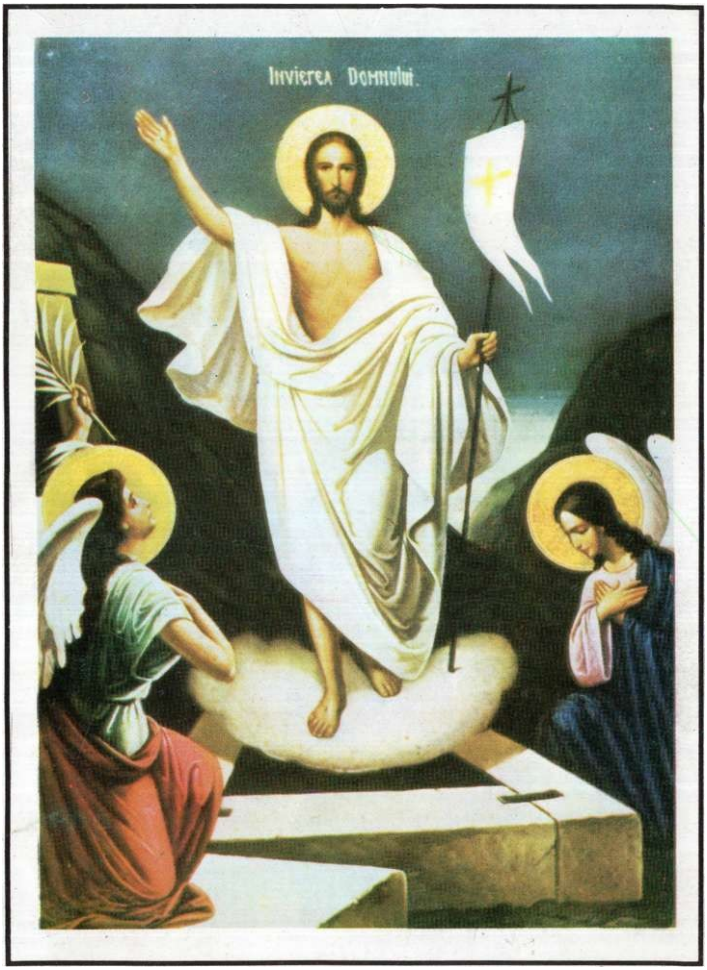

PETRE DEMETRU POPESCU

DRUMUL SPRE LUMINĂ

Petru Demetru Fopescu

DRUMUL SPRE LUMINĂ — VERSURI —
Petru Demetru Popescu

DRUMUL SPRE LUMINA

Cântece şi rugăciuni Pentru toţi copiii buni

Editura Credinţa Noastră Bucureşti, 1994

DRUMUL SPRE LUMINĂ

RUGĂMU-NE ŢIE!

Rugămu-ne Ţie, Eternă făclie, în pace ne creşte, Mereu ocroteşte. A noastră fiinţă, Străbuna credinţă Şi noapte şi zi, Cu noi Doamne fii!

Eternă făclie, Rugămu-ne Ţie!

TU SCOATE-MĂ DIN NOAPTE!

O, Doamne simt o vină prinzându-mă-n tăcere
Şi sufletul încearcă de greu şi de durere,
Se faqp întuneric şi ziua e mai mică,
Lumina o făclie cât geana de furnică,
Mă rog însă la Tine şi mă cuprind fiori:

„Tu scoate-mă din noapte şi poartă-mă spre zori!"
RUGĂ ÎN ZORI

La început de zi, cu Tine-n gând, în tot ce fac, ajută-mă pe rând: Dacă înalţ o rugă prea fierbinte, Asţultă-mă, Cerescule Părinte! Pornesc la drum, călăuzeşte-mi pasul, Prind să muncesc, îmi întăreşte braţul! Iar dacă merg la şcoală ca să ştiu, Ca şi furnica harnică să fiu! în tot şi toate câte făptui esc, Nu mă lăsa nici astăzi să greşesc!
ARATĂ-MI DOAMNE DRUMUL SPRE LUMINĂ!

Cu ramuri verzi, din trunchiuri de măslin, Mângâie-mi Doamne sufletul senin, Dă-rai minte clară ca să pot vedea, Tot răul ce se-aşterne-n calea mea!

Să pot alege grâul de neghină, Arată-mi Doamne drumul spre lumină!
CU HAINA TA SĂ-MI ÎNVEŞMÂNŢI SIMŢIREA!

Când pasul obosit se rătăceşte
Şi un adânc se lasă-n noaptea lină, Tu Doamne în minune risipeşte, Pustia mea cu oaza de lumină!

Dar mai cu seamă creşte-mă-n căinţă, Cu haina Ta să-mi înveşmânţi simţirea, Eu am s-o port într-una cu credinţă, Că Ea aduce pacea şi iubirea!

CI **ZIUA FĂ-O MAI** SENINĂ

Nu-mi da averi strălucitoare. Hlamidă, aur, pietre rare, Ci ziua fă-o mai senină,

Iar noaptea umple-o de lumină Şi gândul
lasă-mi-1 curat, Iar sufletul neîngheţat!

Să pot iubi, să pot ierta, Iar ziua fíe tot
aşa! Aceasta-i Doamne ruga mea!
PRIMEŞTE-MĂ ÎN CASA TA, IISUSE!

Când gândurile se abat şi-s duse,
Primeşte-mă în casa Ţa, Iisuse, Fă-mi
loc în strana Ta de mângâiere, Când
rătăcesc şi sunt într-o durere, Altarul
Tău revarsă-1 peste mine, Să cureţe
vicleanul mărăcine Şi rădăcină află-mi
din cea bună, Să nu mă smulgă
crâncena furtună, Din lumânarea cerii
de albine, Altoi aprinde Doamne pentru
mine Şi în senin de vise fără nea,
Primeşte-mă Iisuse-n Casa Ta!
**DE-AM OBOSIT TU PASU-MI
ÎNTĂREŞTE!**

De-am obosit Tu pasu-mi întăreşte, De-am risipit Tu pâinea-mi dăruieşte, Dacă-am hulit dă-mi blândele cuvinte Ca ruga să îmi fíe mai fierbinte, De am lovit nu mă lovi pe mine, Să-nvăţ şi eu că a ierta e bine, Dacă-am minţit arată-mi adevărul, Să crească-n suflet floare ca şi mărul, Dacă mă-nalţ arată-mi că nu-i bine, De mă smeresc înalţă-mă spre Tine!

Orice-am greşit, mă iartă Doamne Sfânt, Tu, învierea vieţii pe pământ!

RUGĂ SFIOASĂ CĂTRE FECIOARA MARIA

Deapururea Fecioară, Din cerul sfânt coboară în calea mea şi-mi spune Aleasă rugăciune, Tu mai presus din fire De orişice iubire, De orişice iertare Şi fără-asemănare, Ca blânzii heruvimi Şi triştii serafimi, Coboară-n gândul meu, Mă apără de rău!

RUGĂ PENTRU CALEA CEA DREAPTĂ

Mă înspăimânt şi plâng adeseori, Iar lacrima obrazul îmi sfâşie, Tu, Doamne iartă-mi fuga prin ninsori, înstrăinată de a Ta făclie!

Arată-mi calea dreaptă şi voi fi, Un călător cu pasul de credinţă, Voi lua cu mine şi pe alţi copii, Spre-a cugetului sfântă biruinţă!
DĂ-MI DOAMNE LACRIMI DOAR DE BUCURIE!

Fereşte-mă de lacrima durerii, Dă-mi Doamne lacrimi doar de bucurie, Cum îmi răsar în flori roz-albe merii în primăvara încă timpurie.

Dă-mi lacrimă de cântec şi culoare, A bucuriei mele de copil, Fereşte-mă de-a iernilor ninsoare, Când încă sunt cu sufletu-n april!

Cu bunătatea Ta din Veşnicie, Cu inima mereu însenind, Dă-mi lacrimi Doamne doar de bucurie, Dă-mi Doamne lacrimi să mă vezi râzând!

BRAŢUL DĂ-MI SĂ MĂ SPRIJIN DE TINE!

Ale vieţii cărări sunt ades neştiute, Alteori nu pot fi prea uşor străbătute, Se încurcă-n liane viclene, Sau urcuşu-i pieptiş pân-la ele, Ori pustiu e cât vezi cu privirea, Prinsă-n val de nisip e iubirea!

Iară sufletul meu nu mai ştie ce face, Bâjbâind pe cărări ce se-arată buimace, Ca să ies din hăţiş la lumine, Doamne braţul mi-l dă să mă sprijin de Tine!

CE-AM RISIPIT ÎN PACE SĂ ADUN!

Părinte, fost-am fiu risipitor, Trecând prin ani uşor, mult prea uşor, Eu risipit-am timpul mai întâi, Iar munca am strivit-o sub călcâi, Prietenii din jur i-am alungat, N-am strâns vreodată-n inimă vreun sfat, Şi n-am sădit măcar un fir de floare, Să crească-n urma mea mărgăritare!

Acuma ştiu Părinte ce-am greşit, N-am adunat ci doar am risipit, Ci dă-mi iertare Doamne şi gând bun, Ce-am risipit în pace să adun!

CÂND TE AŞEZI LA MASĂ!

Copile drag, când te aşezi la masă, în miez de zi ori seara când se lasă,

Rosteşte o smerită rugăciune Şi-n gândul tău aceste vorbe spune: „Dă-mi Doamne pâine-aleasă şi bucate, Să iau să gust câte puţin din toate; Ai grijă şi de cei ce flămânzesc; Pentru această masă-ţi mulţumesc!"
CA SĂ NU MĂ ÎNEC!

Pe o mare-n furtuni, pe al vieţii ocean, Bate sufletul meu ca un crunt uragan, Astfel vremea-n vâltori nevoit s-o petrec, Neştiind să înot, oricând pot să mă-nec!

Vine-un val uriaş, mânios, neplecat, Mă loveşte în piept şi mă vrea sfărâmat, Iară barca ce-odat prea zglobie plutea, S-a lovit fără rost de o stâncă mai grea Şi mă prinse-n vârtej teama fără sfârşit, Când mă biciuie tot ce în viaţă-am greşit!

De nu pot să-mi revin şi nu pot să petrec, Doamne, mâna mi-o dă ca să nu mă înec!

DAR ARMA MEA DE VIS ŞI APĂRARE!

Slab sunt din fire, mic şi temător, Orice copil i-o pasăre în zbor, Dar mulţi sunt vânătorii ce ochesc; Cu gloanţe grele pasărea rănesc!

Dar arma mea de vis şi apărare, Să fie scutul bunătăţii Tale Şi jar aprins în calea spre mai bine, Să las mereu să treacă de la mine!

Ca armă de atac Tu dă-mi cuvântul, Şi mângâie, să sune ca şi cântul!

Şi în loc de a lovi, să las arcuşul Să biciuie ispita şi urcuşul, Să nu mai Tiu nici slab, nici temător, Ci tioar un cântec, pasăre în zbor!

FEREŞTE-MĂ DE SEARBĂDĂ MINCIUNĂ!

Arată-mi chipul florilor de măr,
Parfumul lor îmbătător din fire,
  învată-mă curatul
        adevăr, * »
Smălţat în puritate şi iubire!

Să nu spun cenuşiul că-i albastru, Că vrabia ar fi privighetoare, Că norii sunt asemeni unui astru, Că lacul e întins precum o mare!

Ce fadă-i viaţa când o treci aşa, Ce goală-i înserarea fără lună, Ca un abis e noaptea fără stea...

Fereşte-mă de searbăda minciună!

ÎN LUNGUL DRUM AL NOPŢII CĂTRE ZI!

Sub veghea Ta îmi împletesc cununa,
Oriunde m-aş afla, oriunde-aş fi, Tu,
Doamne urmăreşte-mă într-una, în
lungul drum al nopţii către zi!

Cu spini mă bate câteodată viaţa, Iar
alteori îmi ninge flori de măr, Tu,
Doamne dă-mi să sorb mereu Povaţa, în
calea lungă către adevăr!

Când scapără mâniile în gânduri Şi-n
suflete furtunile se zbat, Tu adu-mi
liniştea acestor rânduri, în scurtul drum
către un greu păcat!

Dă bunătatea sufletului meu, Nu mă
goni de lângă Tine, Tată, Credinţa
întăreşte-mi-o mereu, în scurtul drum al
vieţii ce mi-e dată!

RUGĂ PENTRU PĂRINŢI

Ocroteşte Doamne pe ai mei părinţi, Ei au ars în mine orele fierbinţi, De nesomn şi veghe, de albastru dor, Pregătind prin noapte clipa mea de zbor.

Când prindea durerea sufletu-n tumult, Dânşii pentru mine sufereau mai mult, Nu m-au lăsat singur şi stingher vreodat. Am crescut de-acuma, mâine sunt bărbat, înfloreşte-n mine luna lui april, Pentru dânşii însă eu sunt tot copil, Vor să mă mângâie, tot m-ar dezmierda, Ceasuri de iubife să rămână-aşa!

Când le-o veni vremea aspră într-o zi, Dă-mi putere Doamne lângă ei a fi, Aminteşte-mi bine clipa mea de zbor, Ca să ard în mine sacrificiul lor!

AI GRIJĂ DOAMNE SFÂNT DE ROMÂNIA!

Dă Doamne ţara mea să fie mare,
Crescută iar în strămoşeşti hotare, Să-i
înflorească plaiurile toate, Să fie mai
frumoase, mai bogate Şi-n inimi adu
multă sărbătoare Şi-n oameni bunătatea
Ta cea mare, Să piară pe pustie
duşmănia, Ai grijă Doamne sfânt de
România!
RUGĂ PENTRU TOŢI OAMENII PĂMÂNTULUI!

De ce atâtea patimi, războaie-n
omenire, Se varsă zilnic sânge în loc a
fi iubire, Pierd vieţi fără de vină, sunt
răstigniţi martirii Şi doar prin jaf şi ură,
nu-n numele iubirii!?!

De ce în loc de muzici, în loc de simfonii, Mitraliera latră în fiecare zi Şi-n loc ca omenirea să crească sfânta pâine, S-o aibă-n bunătate, cresc suflete de câine, Mereu ca să lovească, să muşte cât mai tare, Călcând sub forţa cismei şi viaţa în picioare!?!

Ci ocroteşte Doamne popoarele din lume, Să aibă fiecare şi rostul său şi nume, Statorniceşte pacea în astă omenire, Ca oamenii să-mpartă frăţie şi iubire!

Să piară ură, lanţuri, al morţii greu frământ Şi muzică divină aşterne pe pământ!
DEVREME ÎNGER SĂ MĂ CULCI!

Ca visele să-mi fie dulci,
Devreme înger să mă culci
Să se-nfiripe visul meu,
Sub raza Ta, pe scutul Tău!

Grădini în floare să-mi apară, S-aud un cântec de vioară, Pasări cu mândru ciripit, Un cor să fie, nesfârşit

Şi-n visul ăsta îngeresc, Pe Dumnezeu să-1 preamăresc!
FEREŞTE-L DE FURTUNA DIN INIMI CE DOBOARĂ!

Tu pururea Fecioară Mărie, însoţeşte Al nostru gând ce singur şi gol se chinuieşte, Fereşte-1 de furtuna din inimi ce doboară, Fă-1 slobod să adie în vânt de primăvară Cu mângâiere sfântă Tu umple-1 de senin, Rugămu-ne Fecioară, lumină fă-1, amin!
TATĂL NOSTRU

în ceruri unde-i cântec şi lumină Şi viaţă fără lacrimi şi dureri, De-acolo Doamne Tu cel fără vină, Aduci fiinţei noastre

mângâieri, Numele Tău în veci să .se sfinţească, La fel cum orice suflet omenesc, împărăţia Ta dumnezeiască Şi voia Ta prin rugă împlinesc, Să se preschimbe răul şi minciuna, în bine şi frumos, în vers şi cânt Şi din virtuţi să împletim cununa, Precum în cer aşa şi pre pământ! Eterna pâine, trupul Tău, Iisuse, Ce pentru-a noastre patime s-a frânt, Tu dă-ne-o astăzi şi ne iartă nouă, Câte-am greşit şi câte încă sunt, Şi dă-ne slavă din a Ta iubire, Frântură doar din bunătatea Ta, îmbracă-ne în pace şi simţire, La rândul nostru să putem ierta, Ispite sumedenii, false visuri Se-abat spre noi în groaznic uragan, Nu ne lăsa drept pradă la abisuri, Fereşte-ne mereu de cel viclean, Arată-ne a Ta împărăţie, Clădită din iubire şi senin, Să se-mplinească voia Ta şi fie, Precum în cer şi pe pământ, Amin!

PILDE ŞI POVEŢE PENTRU CEI CE VOR SA-NVETE

ŞI ZILELE ÎŢI UMPLE DE PACE ŞI SENIN!

Hrăneşte al tău suflet cu milă şi iertare, Chiar dacă-ţi face unul din semeni supărare Şi zilele îţi umple de pace şi senin, Chiar dacă-al tău aproape te-mproaşcă de venin, Gândeşte-te într-una la bine şi dreptate, Chiar dacă lovitura îţi vine de la frate Şi trece cu vederea gândul ascuns şi rău, Nu tu trebui să judeci, ci bunul Dumnezeu!
TE ROAGĂ-N ORICE CLIPĂ!

Când inima în cumpeni stă abătută, tristă, Atunci îşi aminteşte că Dumnezeu există Şi sângerând, străpunsă de spada unui nor, Pe Dumnezeu îl cheamă să-i vină-n ajutor, Fierbinte îi e ruga: ‚Ajută-mă Prea Sfinte Am să-ţi arăt credinţă de-acuma înainte..." Şi Dumnezeu o scoate din greul cel mai mare, Iar inima ferice se pune pe uitare!

„Vezi, nu-ţi aduce-aminte doar când îţi e greu, Te roagă-n orice clipă la bunul Dumnezeu!"

3 6

SĂ NU STRIVEŞTI CU SUFLETUL TĂU!

Dacă nu cunoşti cele zece porunci, Mergi
la Preot şi întreabă-1 atunci, El îţi va
deschide Cartea Sfântă în ea a citi, Sau
despre cele zece porunci îţi va vorbi!

Dacă ajungi să cunoşti cele zece porunci,
Luptă cu tine, străduieşte-te-atunci Să nu
le calci, să nu le striveşti sub călcâi, Ci să
le aşezi drept strajă căpătâi!

Cât ai mers în neştire şi n-ai aflat,
Fii sigur, ai căzut mereu în păcat,
Dar după ce cuvântul Domnului ai cunoscut,
Nu vei mai putea spune: "Am greşit, n-am
ştiut!"

Luptă cu tine, străduieşte-te atunci,
Să nu striveşti cu sufletul tău cele zece
porunci !
GELE ZECE PORUNCI

învaţă că în lume e mereu Atotstăpân
un singur Dumnezeu!

Tu chip cioplit nicicând să nu îţi faci, Să
nu te-nchini la idoli şi la vraci!

Să nu iei în deşert numele sfânt Că
Dumnezeu e-n toate câte sunt!

Lucrează şase zile fără tihnă, Iar ziua
şaptea fie-ţi de odihnă!

Pe mama şi pe tatăl tău cinsteşte-i, Cât
vor trăi respectă-i şi iubeşte-i!

Să nu iei viaţa altuia vreodată, Aceasta
este faptă necurată!

Să nu petreci în patimi şi-n desfrâu, Că
viaţa-i scurtă, trece ca un râu!
Să nu furi nici măcar un singur ac, Cinstit,
bogat la suflet chiar sărac!

Să nu juri strâmb despre aproape, iată, De
eşti chemat la dreapta judecată!

Să nu râvneşti la ce nu-ţi aparţine!

Poruncile acestea deci le ţine!

CINE N-ARE OCHI SĂ VADĂ!

Cine n-are ochi să vadă Calea către
Dumnezeu, E mai orb decât toţi orbii,
Rătăceşte-n noaptea Sufletului său!

Cel fără urechi s-audă Cuvântul lui
Dumnezeu, E mai surd decât toţi surzii,
Rătăceşte-n noaptea Sufletului său!

Cel ce nu rosteşte rugă Către bunul
Dumnezeu, E mai mut decât toţi muţii,
Rătăceşte-n noaptea Sufletului său!
Iară cel care nu crede Că există
Dumnezeu, E mai orb decât toţi orbii, Şi
mai surd decât toţi surzii, Mult mai mut
decât toţi muţii, Mai bolnav ca toţi
bolnavii: Rătăceşte-n noaptea Sufletului
său!
HOTĂRĂSTE-TE ÎNSĂ!

E uşor să deprinzi lucrul rău,
Ce e bun se învaţă mai greu,
Şade răul ascuns, îl găseşti,
Lucrul bun deşi-1 vezi, nu-1 iubeşti,
Răul hâd se agaţă de tine,
Şi îl laşi să te biruie bine,
Lucrul bun stă modest, la o parte,
Nu-1 observi, mergi spre rău, mai departe,
Hotărăşte-te însă, luptă din greu,
Ce e bun să cultivi, să alungi ce e rău!

DEŞERTĂCIUNI

.Deşertăciunea deşertăciunilor, toate sunt deşertăciuni..." (Gcdeaastul)

Cale de-o clipă-i bogăţia, vin hoţi năpraznici de te fură, Puterea-nseamnă slăbiciune de teamă-ascunsă în armură, Se spulberă în glod mândria iar nedreptatea se sfărâmă, Linguşitorul cât de mare nu e decât o biată râmă, Palat vrei să-ţi clădeşti în viaţă, să ai o mie slujitori, Himera unui vis de noapte din care te trezeşti în zori, Deşertăciuni sunt toate-acestea şi goană parbă după vânt, Nimic din ce e amăgire nu iei cu tine în pământ, Rămâne fapta să vorbească pe mai departe-n locul tău, Deşertăciunea-i trecătoare iar fapta dăinuie mereu!

CUM AI TRĂIT, ATÂT, CUM AI TRĂIT!

în viaţă strângi atâtea bogăţii, Izvor de patimi oarbe, lăcomii, Pot străluci ca sclipitoare stele, N-au nici tărie, nici un leac în ele,, Prin vitregii se risipesc averi, Vin jafuri, molimi, lacrimi şi dureri, Se duc câştiguri, piere din putere, Se risipeşte orişice avere, Un singur bun rămâne neclintit: Cum ai trăit, atât, cum ai trăit!
DOAR DUMNEZEU NEMURITOR!

Te uiţi la frunzele de nucă. Vârtejul toamnei le doboară, Volbura vieţii le usucă, La fel gingaşa lăcrămioară!

Ştim, bolta plină e de stele Ce strălucesc acolo sus. Dar fiecare dintre ele Cunoaşte răsărit şi-apus!

Şi apele cu unde clare Ce veşnic murmură în cor, Par un întins fără hotare, Ca viaţa însă trecător!

Sau orice floare minunată Se veştejeşte şi-a pierit, E legea firii ce nu iartă Să fie zori şi asfinţit!

Chiar elefantul mult trăieşte Dar piere şi el pân-la urmă, Fierul se-n moaie, se topeşte Iar piatra dură se sfărâmă!

Orice socoţi că-i fără moarte în viaţă-i valul trecător, Stă scris în a veciei carte: Doar Dumnezeu nemuritor!
VA ADUNA FURTUNĂ!

în zori semănătorul aruncă grână rară, Cu soare poleită, smălţată-n raze mii, Seminţele prind viaţă în glia seculară, Dar nu toate cad bine s-ajungă aurii!

Semănătorul ştie şi suferă-n tăcere, Pentru acelea care în locul sterp căzură, Dar nu-ncetează truda, frământă din durere, Un aluat de seamă şi-un cântec fără ură!

Şi cine semănat-a după-a Scripturii lege, Cu sufletul de pace, senin şi voie bună, Doar rod bogat ca viaţa-i la urmă va culege, Iar ură cine poartă va aduna furtună!

CREDINŢA

Credinţa nu se cumpără cu aur Şi
nici cu banul pururi sunător, Ea e
fiorul tainic ce ne leagă De
Dumnezeu a toate ziditor!

Nici nu se vinde cum făcut-a Iuda, Cu
preţul celor treizeci de arginţi, Ea e
iubirea sfântă ce ne leagă, De
Dumnezeu, de ţară şi părinţi!

De câte ori ne-ncearcă o durere, Sau ne
aflăm pe-un drum necunoscut. Credinţa
este singura putere care ne leagă de
Cerescul scut!

JUMĂTATE

Ai greşit, e omeneşte, Numai bunul
Dumnezeu Niciodată nu greşeşte, De-ai
greşit, să-ţi pară rău!

Şi mărturisindu-ţi vina, Te-i simţi mai uşurat, Jumătate porţi pricina, Jumătate eşti iertat!

ÎNDEMNURI CREŞTINE

Dintr-o haină mai de soi, Să-mbrăcăm pe cei mai goi!

La flămânzi să le dăm pâine, Le-am dat azi, le dăm şi mâine!

Un bănuţ de-ţi prisoseşte, Dă-1 acelui ce-i lipseşte!

Om căzut şi prins de frică, Mâna dă-i şi îl ridică!

Nu porni nicicândpricină, Pentru cel fără de vina!

Pe cel slab, fără-apărare, Nu-1 lovi de eşti mai tare!

Dacă eşti la minte-ntreg, Fii la şcoală bun coleg!

Fie-ţi viaţa cu senin, Iară tu.un drept creştin!

GÂNDURI BUNE DE NUTREŞTI!

Bate şi ţi se deschide Gânduri bune de nutreşti, Dacă vii curat în cuget, Nu să iei$_f$ să dăruieşti!

Bate şi ţi se deschide, Dacă ceri doar mângâieri, Sau un sfat la ceas de cumpeni Când te afli în dureri!

Bate şi ţi se deschide, înăuntru-i Dumnezeu, Ştie de ce baţi la Poartă, Iţi deschide când ţi-e greu!

CÂND IUBIREA ÎN POTIR SE DESFACE!

Mamă, scumpa mea mamă, neasemuita mea mamă,

Cu floarea care ţi-o aduc azi eu,
Vreau să-ţi mângâi sufletul tău

Şi-ţi potrivesc cântarea după stele de argint,
Ele-amăgesc, dar vorbele nu mint
Şi inima nu ştie-a se preface,
Când iubirea-n potir se desface!

Ştiu că ţi-a fost primăvară şi vară când îmi era bine, Toamnă când dădeam în pârg, iarnă când sufereai pentru mine !

Nu pot uita niciodată, Dăruirea de mamă, lacrimă curată!

Fierbintea mea rugă o înalţ spre Dumnezeu: „Ţine-o în viaţă pe mama, împodobeşte grădina sufletului său!"

SOLUL VREMILOR SENINE

Tată, tu eşti pentru mine, Solul vremilor senine. Sprijinul de căpătâi Şi îndemnul cel dintâi!

Lângă mine când te ştiu, mai puternic sunt, mai viu Şi în viaţă m-am purtat Prin exemplul ce mi-ai dat!

M-ai deprins să fiu cinstit, Lucru nemaipomenit, Nimănui să nu-i fac rău Şi să cred în Dumnezeu!

Doamne, rogu-te, a$ vrea Să îl ai în paza Ta, Stejar drept şi neclintit, Sănătos şi fericit!

UN CÂNT DE FRAŢI ŞI DE SURORI

Cine-i singur copil la părinţi. Singur se simte*în ore şi-n zile, E mai sărac prin anii fierbinţi, Cine-i singur copil la părinţi!

Cine are o soră şi-un frate, Se simte bine alături de ei, E mai bogat în tot şi în toate, Cine are o soră şi-un frate!

Pentru orfan ce pe nimeni nu are, O soră şi-un frate ar n bogăţie, I-ar preţui ca pe raza de soare, Cel orfan ce pe nimeni nu are!

De aceea ar fi cu dreptate Să-ţi iubeşti sora şi fratele tău, împreună să treceţi ce-i greu, Da, aceasta ar îl cu dreptate!

DARUL PÂINII

Din pâinea ta bogată ce o aşterni la masă, Fă-ţi partea cea mai mare şi cea mai arătoasă, dar potolindu-ţi foamea cu ce-ai poftit anume, Gândeşte-te că totuşi sunt şi flămânzi pe lume Şi fă-le şi lor parte şi dă-le-o bucăţică, Le-ar prinde tare bine oricât ar fi de mică, Dar pâinea de ţi-e mare, din ce îţi mai rămâne, Cu milă te gândeşte la credinciosul câine, De-i faci şi lui o parte n-ajunge să lihnească, Deşi e numai câine, nu-i stirpe omenească!

Iar când la masa largă rămân firimituri, Gândeşte-te că încă sunt hămesite guri, Presară-le cu grijă pe frig şi vreme rea Şi biete păsărele mâncând s-or sătura!

FĂ-ŢI SEMNUL CRUCII!

Când te porneşti pe drumurile lungi, Fă-ţi semnul crucii ca să poţi s-ajungi!

Urcuşul greu când trebuie să-nfrunţi, Sub semnul crucii sui în vârf de munţi!

De treci înot al apei repezi val, Fă-ţi semnul crucii să ajungi la mal!

De ai de dus o aspră bătălie, Să-ţi fie crucea unica făclie, Ea te-nsoţeşte-n ceasul de restrişti, Prin ea învingi în luptă sau rezişti!

Ori dacă lupta se încinge-n tine, . Să iei o hotărâre spre mai bine, Tot crucea sfintei jertfe-a lui Iisus, Să-ţi poarte gândul până la apus!

Fă-ţi semnul crucii oricând îţi este greu Şi vei ajunge să învingi mereu!

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Cu lumină ne va încălzi, Cu umbră ne va răcori,

Cu cântec ne va mângâia, Cu smerenie ne va înălţa,

Cu adevăr ne va înflori, Cu floare ne va împodobi,

Cu lacrimă ne va spăla, Cu credinţă ne va înveşmânta,

Cu bunătate ne va hrăni, Cu milă ne va însufleţi,

Cu Duh Sfânt ne va apăra, Cu iubire ne va ierta,

Cu pilde ne va dojeni, Cu iertare ne va iubi!
CA LACRIMA DE MAMA DACĂ EŞTI!

Când seamănul cu vorbe-1 biciuieşti Şi piatra-n mână prinzi ca să-1 loveşti, Tu stai o clipă cât ai cugetat: De-ţi este-n lege sufletul curat, De n-ai în lumea asta nici o vină, Nu eşti legat cumva de vreo pricină, Nu ai minţit în viaţă niciodată, N-ai amăgit prin vorbe nici o fată, Sau de la nimeni n-ai furat nimic, Nu ţi-ai făcut nicicând vreun inamic, N-ai jefuit şi nici n-ai împilat, Sau jurământul nu ţi l-ai călcat, Nu ţi-ai făcut nici chip cioplit din lemn, Ai fost cinstit şi-ntotdeauna demn, Ca lacrima de mamă dacă eşti, Atunci ia piatra, poţi ca să loveşti!

Dar stai şi-ascultă şi cuvântul meu: „Fără păcat e numai Dumnezeu!"

CÂND DOAR PE TINE ÎNSUŢI!

E greu să-ţi vezi păcatul şi să-1 mărturiseşti, Când doar pe tine însuţi în viaţă te iubeşti, într-una ţi se pare că tot ce faci e bine, N-asculţi un sfat vreodată ci crezi numai în tine, Dar când greşeşte altul, observi imediat Şi strigi cât poţi de tare: ‚îngrozitor păcat!" Minciuna de ţi-e mare o treci nepăsător, La altul adevărul îl vezi supărător, Invidia la tine e o

gingaşă floare, Când altul cinste-ţi face socoţi că e trădare...

Aşa se-ntâmplă astfel când nevăzând ce-i bine, îi crezi infami pe alţii şi minunat pe tine!
SEMĂNĂTORUL E USUS!

Acel ce seamănă sămânţă ca să răsară însutit, Nu are totdeauna parte la fel să fie răsplătit, A fost ales Semănătorul de Dumnezeu cel drept şi sfânt. Să semene în brazda lumii, s-aducă pace pe pământ, Dar oamenii în rătăcire l-au răstignit pe cruce, sus, Sămânţa lui rodeşte veşnic. Semănătorul e Iisus!

CÂNTECE PENTRU SĂRBĂTOAREA SUFLETULUI

NU, NU VEI FI PIERDUT*

Nu, nu vei fi pierdut Cât lacrima-nfloreşte,
Cât sufletul mai doare, Cât inima iubeşte
Şi bate cu putere La greu şi la durere, Cât
crezi în omenie Şi lupţi pentru frumos,
Cât gândul e curat Şi năzuinţa creşte,
Credinţa se-ntăreşte, Nu, nu vei fi
pierdut!

ŞI BINELE ÎNTR-UNA ÎNTÂRZIE!

Când gerul e sticlos şi stăpâneşte, Iar
totu-i prins sub neaua argintie, îţi pare
doar că iama zăboveşte, în timp ce
primăvara întârzie!

Aşa se-ntâmplă-n viaţă cu credinţa, Te
paşte răul, greu te părăseşte, Şi binele
într-unaîntârzie... Dar deodat' în inimi
înfloreşte!

CÂND ESTI PE MAREA PRINSĂ ÎN FURTUNĂ!

Când eşti pe marea prinsă în furtună
Şi-n noaptea neagră fulgeră şi tună,

Să nu socoţi că eşti fără scăpare, Că
nu găseşti la nimeni îndurare,
Deasupra, din vecie te veghează
Fecioara Sfântă pururea şi trează, E
mama lui Iisus şi mândru far, Ea
ocroteşte orice marinar Şi orice suflet
prins în încercare, Privirea Ei doar
mângâie, nu doare!

Dar roagă-te, aprinde o făclie, Să fii
scăpat din crâncena urgie, Iar barca să
plutească mai departe: „Fecioară Sfântă,
scoate-ne din moarte!" ci scoate-mi
doamne sufletul din nor!

Tu, Doamne fii întâiul zbor şi crez, învaţă-
mă în viaţă să cutez, Nu cu mândrie
căutând spre stele, Să urc deşarte visuri
de mărgele, Şi cu dreptatea Ta să mă
hrănesc Şi tot cu Ea în gând să năzuiesc,
Speranţele să-mi fie doar de bine, Nu să
cobor spre patimi şi ruine Ca-n întuneric
să mă înfăşor...

Ci scoate-mi Doamne sufletul din nor!
**ÎNTR-UN SENIN DE GÂNDURI SĂ
ÎNCAP!**

Fereşte-mă de răgetul de fiară, Dă-mi cântec dulce, vânt de primăvară, Când în grădine vişinii şi prunii, Irump în înflorire ca lăstunii Şi lasă Doamne toată mila Ta, Să se reverse în fiinţa mea, Să fiu mai bun privind la al meu seamăn, Să-1 socotesc aproapele meu geamăn, Să nu strivesc sub pasu-mi nici furnica, Alungă-mi Doamne grija dar şi frica, La mărul Tău oprit să nu m-adap, într-un senin de gânduri să încap, Socoate Tu al lucrurilor parte, Ce este trainic, fără nici o moarte!

ÎNVAŢĂ-MĂ SĂ CÂNT!

învaţă-mă să cânt, atât îţi cer, Aşa cum cântă îngerii din cer Şi nu să strig, să urlu-ngrozitor, Cum urlă lupii-n haita lor, Căci urletul e semn de răzvrătire, Iar cântecul de pace şi iubire, Vesteşti prin urlet setea de omor, Prin cântec devii aripă de zbor!

învaţă-mă să cânt, atât îţi cer, Aşa cum cântă îngerii din cer!.

CÂNTEC PENTRU PACE ŞI SENIN

în cununa Ta de raze, Doamne-nvăluieşte-mă; Cu a Ta nemărginire Milă, dăruieşte-mă!

în veşmântul de credinţă, Doamne Tu îmbracă-mă, Cu a păcii flamură De gând rău dezleagă-mă!

Cu senin şi cu simţire, Viaţa înzestrează-mi-o, Cu aleasa Ta iubire Inima smălţează-mi-o!
FĂ-O IZVOR DEAPURURI CURGĂTOR!

Pustiul e un jar ce te cuprinde Nemărginit când nu-1 poţi înflori Şi sufletul în cumpănă se prinde, Când doar urăşti fără-a putea iubi!

Dar Doamne cearcă apa vieţii mele, Fă-o izvor deapururi curgător, Să semene pustiul tot cu stele Şi sufletul să-1 mângâie cu dor!

Putere dă-mi în omeneşti hotare, Tot răul vieţii spre a-1 doborî, Fă loc pentru-a

pătrunde-atâta soare, Cât să iubesc fără-a putea urî!
MAMĂ-STEA!

Mamă, cântecul meu să te-anine uşor, Să simţi freamătul lui în amurguri de dor, Cuvântarea cea grea din noian de restrişti, La apusul de stea când tu nu mai exişti, Azi pe-o gură de rai eşti, ţi-e bine, Dumnezeu te veghează din sfere senine, Presimţindu-te eu prin zăpezi ce se pierd, Doar în şoapte de gând al tău chip să-1 dezmierd, în ţărâna cea grea ce-ţi ascunde visarea, Nu mai pot să pătrund să-ţi ascult răsuflarea, Mi-a rămas un adânc de icoană şi-azur, Semăn proaspete flori să îţi crească în jur, Că-ţi plăcea înflorirea naturii divine, Urmărind cu nesaţ înflorirea din mine Şi mai pot să-ţi aduc şoapta versului meu, Când odat' m-adormeai recitându-1 mereu.

Mamă-stea ce din caerul vieţii-ai apus, Să simţi freamătul meu ca un dor de nespus!

GÂNDURI PENTRU BUNICI

Bunico, tu, să mă fereşti de iasme, îmi povesteai în seri atâtea basme, în care-n lupta cu un zmeu hidos, întotdeauna-nvinge Făt-Frumos, Spuneai că Făt-Frumos e Dumnezeu, Care-nvingea tăria celui rău!

Bunicule, tu mă-nvăţai un crez: Spre adevăr într-una să cutez!

Voi aţi trecut ca lacrima pe-o geană, îmi amintiţi de Sfinţii din icoană!
LA SĂRBĂTOAREA SA NEMĂRGINITĂ!

Când în durere sufletul se află, Găseşte-i Doamne cumpănă de har, Să poată trece şi-n puterea nopţii Acest năprasnic şi adânc hotar!

Oglinda vieţii e un lac adânc, Dar tulbure când răul îl sfâşie Şi câteodată nu mai poţi s-ajungi La cel care ar vrea să te mângâie!

Aşează însă punte peste ani, Peste abisuri pline de ispită, Ca sufletul s-ajungă din amar La sărbătoarea sa nemărginită!

CÂNTECE PENTRU NAŞTEREA LUI CRIST

LA IESLEA CEA SĂRACĂ

Veneau din depărtare la ieslea cea săracă, Trei crai să se închine acelui prunc născut De pururea Fecioara Maria. Se-nchinară Şi îi dădură daruri ce le purtau sub scut Cu aur şi cu smirnă, cu smirnă şi tămâie, Aşează-n locul tainic şi sfânt tot darul lor, Şi îngerii din ceruri cântau de bucurie, Iar craii simt că astfel le este mai uşor. Veniră-n urmă încă păstorii de la stână, Erau săraci din fire, n-aveau podoabe, flamuri, Purtau iubirea-

n suflet şi flori de măr în mână, Culese-n dimineaţă din a credinţei ramuri.

Si Crist zâmbea serafic acelor ce veneau Şi îngerii din ceruri dumnezeesc cântau!
A NAŞTERII MINUNE

S-a întâmplat de mult de tot, Poveste-adevărată, în Bethleem şi de atunci, Ea n-a mai fost uitată!

Când s-a născut sub cerul sfânt, în iesle ca oricare, Mesia cel fără-nceput Şi făiă-asemănare!

Şi noaptea mai senină-a fost Şi mult mai luminoasă, Pătrunse vestea de Crăciun în fiecare casă!

Iară noi azi sărbătorim Cu floarea în cunune Şi sufletului pregătim A naşterii minune!

PUTEREA COLINDULUI

Stăpânul cu biciul în mână, Pe sluga-i cu
foc o bătea Şi sluga sub pala nebună,
Tăcea resemnat şi răbda!

Cum iute trec clipele-n goană Şi anii se
scurseră-n zbor, Stăpânul cu inima stană,
Cu biciul ieşea-nvingător!

Şi iată Crăciunul că vine Cu alba beteală
de nea. Stăpânul trăia tot mai bine Pe
slugă mai rău o bătea!

Dar când pregătit să lovească Mai crâncen
decât până-acum, Se-aude o voce-
ngerească, Un cânt ce venea de pe drum:
„Stăpâne, e datina veche, Crăciunul ne
bate la uşi, Crăciunul e fără pereche..."
Şi fulgii cădeau jucăuşi!

Stăpânul tresare şi biciul, îl zvârle-ntr-un
colţ părăsit, Nu-nţeapă acum nici
ariciul... Şi sluga se scoală, năimit!

Stăpânul şi sluga sunt una, Crăciunul când bate la uşi, Colindu-mpletise cununa!

Şi fulgii cădeau jucăuşi!
COLINDUL ÎNSĂ NU PUTEAU SĂ-L FURE!

Seara se lasă şi porneşte vântul, Colindătorii începură cântul.

Gerul vestea o dimineaţă cruntă, Colindătorii nu se înspăimântă.

Sub paşii lor şi neaua e de fier, Ei se-ncălzesc cu cânt de lerui-ler.

Cumplit e gerul, ei nu poartă chin Ci cânturi despre pace şi senin.

Şi porţile pe unde-au colindat, S-au tot deschis la cântul lor curat

Colindul lor nu are nici o pată Ci spune despre vestea minunată A naşterii din iesle a lui Crist,

Şi gerul creşte, nimeni nu e trist!
Capătă nuci, covrigi pe neştiute,
Gerul îi prinde iarăşi să-i sărute!

Deodată furii îi opresc în cale: „Daţi tot ce-aveţi, covrigi şi portocale!"

Şi ei senini nu vor să se-nspăimânte
Ştiind că furii nu puteau să cânte!

Lăsară pentru-o clipă micul cor Şi le dădură-agoniseala lor.

Furii rânjeau ca lupii din pădure,
Colindul însă nu puteau să-1 fure!

Furii se-ncarcă de un greu păcat,
Colindătorii cântă mai bogat!

Steluţe mici privesc la ei din cer Ei se-ncălzesc cu cânt de lerui-ler!

Geru-i cumplit, ţi se aspreşte faţa,
Copiii cântă „Bună-dimineaţa"!

Poartă senini şi-n pace mai departe,
Colind bătrân şi tânăr fără moarte!
ŞI MOŞ CRĂCIUN I-ATÂT DE FERICIT!

Brăduţul stă în aşteptare, O cetină bogată are, Doar Moşul trebui să sosească, Să-1 mângâie şi-mpodobească!

Şi iată, poarta-a scârţâit, Şi Moşul, iată a venit, Mai mici, mai mari îl înconjoară Cu suflet cald de primăvară!

Moşul împarte daruri multe, Dar vrea şi cântece s-asculte!

Copiii au format un cor Şi cântă lin, pe legea lor „O brad frumos, o brad frumos, Cu cetina bogată, Ne eşti prieten credincios, Nu te uităm vreodată..."
Dar bradul este, cum să spun, împodobit de Moş Crăciun, Şi corul prinde să doinească, Pe Moş Crăciun să-1 preamărească; „ Moş Crăciun cu plete sure, Moş Crăciun cu suflet bun, Moş Crăciun cu ochi de mure, Moş din noaptea de ajun..."

Şi Moşul pleacă-n grabă mare, Mai sunt
aţâţi copii în aşteptare, în urma lor
brăduţul a-nflorit, Şi Moş Crăciun i-atât
de fericit!
CREŞTINI, PACE VOUĂ!

Pastele sfânt, în cer, pe pământ,
Din sfere coboară, cu nimb ne-nfăşoară,
Cu dulcele cânt de mândră vioară,
Cu blândul cuvânt,
Cu care învie Iisus pe pământ;
Spre-a fi primăvară
în suflet de rouă:
„Creştini, pace vouă!"

PSALMI

PSALMUL IUBIRII

Să cântăm acea zi de aleasă cunună,
împletită cu raze de soare şi lună,
Mângâieri de lumină în suflete blânde,
Adieri de azur peste zorile mândre, Să
cântăm primăveri cu dulceaţă în floare,

Prunci şi miei răsăriţi într-o pură ninsoare, Să cântăm apoi tot ce e bun şi frumos, Că aşa ne-a-nvăţat Domnul nostru Hristos: Cer albastru de vis, lac etern unduios, Chip senin care ştie să cânte, Păsări în zbor să se-avânte, Iar urâtul şi răul şi spaima nebună, Să se piardă mâncaţi de vârcolacii din lună!

La sfârşit, în liniştea inimii noastre, Când vor înflori imnuri în locuri sihastre, Şi numai psalmul iubirii va domni pe pământ, Va fi şi aici ca în cerul cel Sfânt!

PSALM PENTRU LUMINĂ

Când sufletul se află în durere Şi nu mai ştie gândul ce să facă, Un întuneric mă înghite parcă Şi iarna creşte-n suflet fără vrere.

Atunci te chem pe Tine din vecie, Tu care vii şi morţi ai înviat Şi-ai dezrobit lumina din neant, Ca iertătoarea rugă să ne fie.

Ş sufletul îmi scoate din păcat, Că sunt făcut din aluat de tină, Voi capăta

lumină din Lumină, De Dumnezeu etern adevărat!

AJUTĂ-MĂ, DOAMNE, ŞA SCAP DE FURTUNĂ!

Furtuna când vine se zbat şi aleargă Toţi norii şi vântul din urmă-i goneşte, Ajută-mă Doamne să scap de furtună Că ea se abate spre-a mieilor turmă, Cu urlet spăimos se hrăneşte, Potopul din cer se revarsă şi creşte, Torentul mai aprig goneşte Şi fulgere, tunete cerul brăzdează, Furtuna mai crâncen cutează!

Dar nu mă-ngrozesc de-a furtunilor carte, De zbuciumul lor ca o trâmbiţă-n noapte, Ci doar când furtuna în suflet se-adună Şi-1 bântuie norii, şi fulgeră, tună...

Ajută-mă Doamne să scap de furtună!

LINIŞTITU-S-A INIMA NOASTRĂ

Liniştitu-s-a inima noastră, Nu mai e
şoim, nici vulture pleşuv, Lava fierbintelui
ceas de vezuv, A-ngheţat-o solemnul
amurg, Pletele frunzelor s-au risipit prin
pădure, în grădină-s tomnatice flori,
parcă sure!

Liniştitu-s-a sufletul, cumpăna cumpenei,
Şopteşte un psalm ca un cânt: „Iartă-mi
Doamne Ia ceasul amurgului, Ce-am
făptuit pe pământ!"

PSALMUL RAIULUI SFÂNT

Psalmodia-voi viaţa fără moarte, Ce nu
este aicea, pe pământ, Lumina de-
ntuneric se desparte Şi-i doar lumină şi e
raiul sfânt!

Psalmodia-voi cântecul suprem, Ce nu este aicea, pe pământ, Care e-n tot şi-n toate câte sunt, Ce-şi are început în raiul sfânt!

Psalmodia-voi apoi cerul sfânt, Cu rai să se reverse peste fire, Cu har să se coboare pe pământ, în cugete, în inimi şi-n iubire!

PSALMUL DĂRUIRII

Să te dăruieşti înseamnă să iubeşti, Să împărţi fiinţa ta cu copiii pe care i-ai zămislit şi înflorit, Cum ai împărţit-o cu florile pe care le uzi când sunt ameninţate de secetă, Le mângâi şi le creşti în grădină!

Să te dăruieşti înseamnă să împărţi pâinea cu cei nevoiaşi Şi să te simţi fericit dacă ei se satură odată cu tine!

Să te dăruieşti înseamnă să cânţi pentru a bucura pe cei trişti,

Până ce lacrimile lor de suferinţă se vor preschimba în
lacrimile tale de bucurie!

Să te dăruieşti înseamnă să nu trăieşti doar pentru tine, Sădeşte măcar un pom, prinde un altoi sau croieşte o cărare
seni nă,

Până ce bucuria care ţipă în razele soarelui, Să pătrundă în suflet ca un curcubeu ceresc Lăudând pe Dumnezeu, cel care a dăruit tuturor oamenilor
facerea lumii!

BISERICA E CASA LUI USUS!

Mergi la biserică şi te închină, Biserica e plină de lumină Şi loc de rugăciune mai presus, Biserica e Casa lui Iisus!

Sărută minunatele icoane, Ele nu-s idoli şi nici chip de stane, Ci jertfa vie ce-au făcut martirii, în numele credinţei şi iubirii!

Smerit ascultă Sfânta Liturghie, Ea poartă a lui Dumnezeu făclie Şi coruri îngereşti ca o minune! Să nu te-abaţi din mica-ţi rugăciune.

Şi stai smerit cu faţa la Altar, De-acolo se revarsă Sfântul har, Aprinde lumânări pentru cei vii Şi pentru cei plecaţi în veşnicii!

Mergi la biserică de te închină, Biserica e plină de lumină Şi loc de rugăciune mai presus, Biserica e Casa lui Iisus!

FERICIRILE

Fericit acel om simplu, fără gând ascuns şi rău, Căruia ce-i este-n cuget, scris e şi-n cuvântul său, Iară («ea ce rosteşte, vorbă limpede şi dreaptă, Trece iute, neschimbată, pe măsura sa în faptă!

Fericiţi cei ce cu lacrimi spală inima de ură, Arătând cât sunt de sinceri şi curaţi peste măsură, Ei din toţi copiii lumii care lacrimi n-or avea, în încrâncenarea vieţii, singurii s-or mângâia!

Fericiţi cei blânzi din fire ce se-ntrec aşa cu cântul, Din a omenirii turmă, ei vor moşteni pământul!

Fericiţi flămânzii vieţii, însetaţii de dreptate, Floarea lor va fi iubirea din a inimii cetate, Pe altarul sfânt în care îşi cresc fiii şi nepoţii Şi la masă îngerească se vor sătura cu toţii!

Fericiţi şi milostivii, cei cu suflet omenesc, Care miluind pe semeni, mila Domnului primesc!
Cei cu inima curată, ce fierbinte e mereu, Vor avea acea putere de-a vedea pe Dumnezeu!

Fericiţi acei ce pacea, neasemuita pace, O fac pururi să trăiască de o mie ani încoace, Cei ce luptă ca războaie niciodată a nu fi, Vor rămâne-n nemurire ai lui Dumnezeu copii!

Prigoniţi pentru dreptate, cei cu suflet de lumină, Vor avea împărăţia cea cerească şi senină!

Fericiţi veţi fi aceia şi ca toate mai presus, Dacă-aţi fost în astă viaţă, prigoniţi pentru Iisus!

CUPRINS

DRUMUL SPRE LUMINĂ

Rugămurne Ţie! 7
Tu scoate-mădin noapte!..... 8
Rugă în zori 9
Arată-mi, Doamne, drumul spre Lumină! 10
Cu haina Ta să-mi înveşmânţi simţirea! ... 11
Ci ziua fă-o mai senină! 12
Primeşte-mă în casa Ta, Iisuse! 13
De-am obosit, Tu pasu-mi întăreşte! 14
Rugă sfioasă către Fecioara Maria..... 15
Rugă pentru calea cea dreaptă 16
Dă-mi, Doamne, lacrimi doar de bucurie! 17
Braţul dă-mi să mă sprijin de Tine!..... 18
Ce-am risipit, în pace să adun! 19
Când te aşezi la masă! 20
Ca să nu mă înec!..... 21
Dar arma mea de vis şi apărare! 22
Fereşte-mă de searbăda minciună! 23
în lungul drum al nopţii către zi! 24
Rugă pentru părinţi..... 25
Ai grijă, Doamne sfânt, de România! 26
Rugă pentru toţi oamenii pământului! 27
Devreme, înger să mă culci! 28
Fereşte-1 de furtuna din inimi ce doboară! 29
Tatăl' nostru 30
PILDE ŞI POVEŢE PENTRU CEI CE VOR SĂ-NVEŢE

Şi zilele îţi umple de pace şi senin! 35
te roagă-n orice clipă! 36
Să nu striveşti cu sufletul tău 37
Cele zece porunci..... 38
Cine n-are ochi să vadă! 40
Hotărăşte-te, însă! 42
Deşertăciuni 43
Cum ai trăit, atât, cum ai trăit! 44
Doar Dumnezeu nemuritor! 45
Va aduna furtună! 47
Credinţa 48
Jumătate 49
îndemnuri creştine..... 50
Gânduri bune de nutreşti! 51
Când iubirea în potir se desface! 52
Solul vremilor senine 53
Un cânt de fraţi şi de surori 54
Darul pâinii 55
Fă-ţi semnul crucii! 56
Cuvântul lui Dumnezeu .....:..... 57
Ca lacrima de mamă dacă eşti! 58
Când doar pe tine însuţi! 59
Semănătorul e Iisus! 60

CÂNTECE PENTRU SĂRBĂTOAREA SUFLETULUI

Nu, nu vei fi pierdut! 63
Şi binele într-una întârzie! .....^.
.....64
Când eşti pe marea prinsă în furtună! 65
Ci, scoate-mi, Doamne, sufletul din nor! .. 66
într-un senin de gânduri să încap! 67
învaţă-mă să cânt! 68
Cântec pentru pace şi senin 69
Fă-o izvor deapururi curgător! 70
Mamă-stea! 71

Gânduri pentru bunici 72
La sărbătoarea sa nemărginită! 73

CÂNTECE PENTRU NAŞTEREA LUI CRIST

La ieslea cea săracă..... 77
A naşterii minune..... 78
Puterea colindului 79
Colindul, însă, nu puteau să-1 fure! 81
Şi Moş Crăciun i-atât de fericit!..... 83
Creştini, pace vouă! ..?..... 85

PSALMI

Psalmul iubirii 89
Psalm pentru Lumină 90
Ajută-mă, Doamne, să scap de furtună! … 91
Liniştitu-s-a inima noastră 92
Psalmul Raiului sfânt 93
Psalmul dăruirii 94
Biserica e Casa lui Iisus 95
Fericirile 96

Cuprinsul 99

Tehnoredactor TAMI I. TAMAZUCARU

Redactor de carte: MIGDONIA GBORGESCU

Tiparul a fost executat la tipografia editurii

an ^utuţ

patron utu* si ţlircrTur

Tehnoredactare computerizată:
ROMFEL S.R.L.

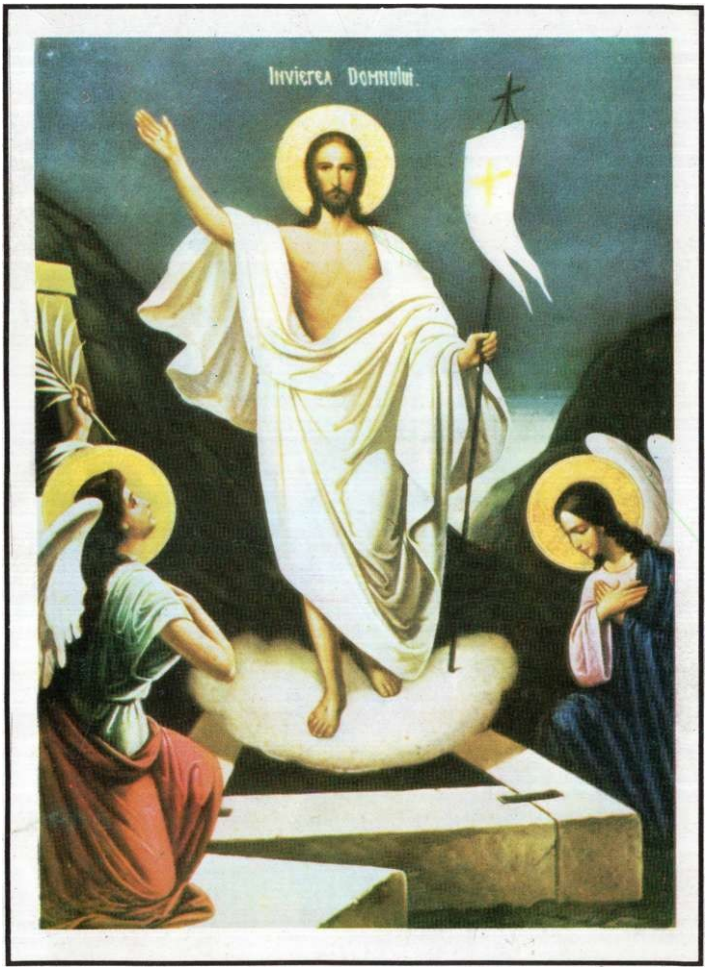

PETRE DEMETRU POPESCU

DRUMUL SPRE LUMINĂ